

Özkan Özdoğan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

25.01.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Özkan Özdoğan

Eserleri:

Abaküs

bu şehirde
canı sıkılan sokak çocukları
yıldızları sayıyor geceleri.
ve hiçbiri
kaldığı yerden devam etmiyor,
çabucak bitmesin diye
gökyüzü.

Özkan Özdoğan

Ada

O çorak topraklarda,
zeytin ağaçlarının gölgesinde
unutun beni..
Dökülsün üzerime
binbir renkte yaprak,
yoldan geçenler tanımasın.
Bir uğursuz baykuş uyutmasın
gecelerce de,
yeter ki adım bilinmesin..
Terkedilmiş evlerin
duvarlarında yankılanan bir ses,
şarap renginde damların
üzerinde yuvarlanan bir taş,
açmayan bir tomurcuk olayım
yol kenarlarında..
Unutun beni
gözlerimi,ellerimi..
yeter ki görülmesin izlerim
ağladığımda duyulmasın sesim..

Özkan Özdoğan

Ada -düzyazı-

Gülmenin yasak olduğu ülkeden,gecenin dans ettiği ülkeye taşıdım gözlerimi.Kimsenin yıldızını saklamadığı ve kimsenin kendini aramadığı ülkeye...Sabaha kadar yollara düşülüp,yeni uçurumlar yaratılmayan; solmuş ve dağılmış yüreklerin olmadığı ülke...

Rüyalarımı kemiren ve sevgiyi dar eden "umut" vazgeçmiş davasından sanki.İnandırılmışlık havası hem sabahın gelişinde,hem de Semadirek`te gün batımında.Burada hatırlamak en büyük düşmanı insanın.Zamanla işinin olmadığı,kurtarılmamışları hatırladığın ve tabii "şu boktan ay"a bakıp şiirlerinden okuyamadığın,kendinden başka ne dost ne düşman bulabildiğin; dünyanın kıyısında,hayatınsa tam ortasında bir ada...

Nerede olduğum sorusunu sormaz oldum kendime! ..Yine eski alışkanlıklarım geldi aklıma.Kurtulamadığım ve zaten bunu istemediğim alışkanlıklar.Kendini yitirenlerin benden çaldıklarını koymam gerektiğini hatırladım yerine.Korkmanın yaşamayı zorlaştırdığını da hatırladım.Korkmalı mı,korkmamalı mı bilmeden ve sormadan,yine Poseidon fısıldadı kulağıma...:
"Uyan gecenin aydınlık yüzü..Uyan ve var olanı değiştir; karanlıkları yaşanır yapmak,senin elindeyken henüz..."

Özkan Özdoğan

Adın

onca Őiri
yazıp yazıp aklıma
unutuveriyorum..
keŐke unutuverseydim
adını da,
Őirlerim gibi..
ve yakması
kağıtları ateŐe atmak kadar
kolay olsaydı
yüregimi.

Özkan Özdoğan

Ağlanbaç

Her bir gözyaşımdan
binlerce yıldız döküldü.
İşte bak,
nasıl aydınlık gece.
Tuzumdan beslenen,
sabırsız cümbüşünü toprağın
yağmur sanıyor,
seviniyor düşsüzler..
Açacak pencere önü çiçekleri
ve ben yine bulut olacağım.

Özkan Özdoğan

Alanın Havası

Sabahtan beri taşıyorum
tuvalete değil, pencereye
Kargaları korkutan uçaklar
inecek diye havaalanına
Ve belki bana da pay düşer diye
alanın havasından

Özkan Özdoğan

Amma

Amma güzel hava,
amma da güzel güneş..
Bak denize,
amma güzeldir kimbilir! ..
Denizi hatırlatan,
günü sevdiren yüzüyle,
amma güzeldir sevdiğim kadın..

Özkan Özdoğan

Arsız

Yazık bu güzelim çiçeklere...
Erken müjdelenmiş baharı
ıskaladıkları yetmezmiş gibi
yazın en sarı sığağında
kurulmuşlar bir de,
canımın orta yerine..
Şimdi küstürsen olmaz,
soldursan ölmez;
diline,gönlüne kuvvet
didin dur artık işin çoksa da,
yoksa da kime ne! ..

Özkan Özdoğan

Aşk

düşün ki,
yazın coşkusunda bile
sararan yaprakları olan,
bir ağacım ben denizin kıyısında..

o kadar yakın,
bir o kadar uzak.

bilmeden sen gibi
coşkun bir maviyi,
yeşilimden utanıp yıllarca,
yaşlı bir sevdayı sararttım..

o kadar yalnız,
bir o kadar yasak.

sonunda rüzgarların en güzeli,
dallarımı düşürence sevgine,
mevsimleri unutup
gökyüzüne boyandım..

o kadar sen,
ve bir o kadar aşk.

('Budala' şiir dergisinin 26. sayısında yayımlanmıştır.)

Özkan Özdoğan

Ateşböceği

Gökte asılı kandiller,
balıkçıların fenerleri
ve kör bir kedinin gözlerine rağmen,
karanlıktır gece.
Değiştiremez bunu işte,
hiçbir kahraman
ateşböceği!

Özkan Özdoğan

Ayaz

Karşı yakanın tuzu bu,
yüzümü yakan rüzgarda taşınıp
dans ettiren
limandaki martıları..
Esen yel
kayalara vuruyor,
kanat seslerine karışıyor;
uğultusunda,
altısında sabahın;
saçlarıma bırakıyor
sonbahar bozumu
deniz ellerini.
Karanlıktı,
daha gün ağarmamıştı;
seni gördüm,
martılar beyazayazdı..

Özkan Özdoğan

Bağ Bozumu

Kırılır camda güneş,
çoğalır yorgun yüzümde
bağbozumu günlerin yanıkları..
Bulutlar göçer gider,
şarap renginde gölgeler
gelir tüner gözlerimde.
Turna sürüleri canhıraş yakarır da,
bir yudum tazelik için
peşimsıra ağartır havayı;
bir küserim kendimle
çözülür dilim bir barışırım,i
anlaşılmaz yine derdim
avunurum kendimle..

Özkan Özdoğan

Bahar

Sus,
dedim serçeye..
Bitir artık matemini..
Kapıdaki,
bağıra bağıra baharlayan,
mevsime uydur sesini,
ki yeşil ve mavi açsın
kır çiçekleri...

Özkan Özdoğan

Balık

Mutlu muydu küçük balık?
Denizdeydi bütün hayatı,
Güneş ölümdü onun için
Gökyüzü soluk bir yansımaydı.

Yağmuru merak etti balık.
Sırdaşı kayalara sordu önce,
Ardından yosunlara,meraklı,
Dışarıda da karanlık mıydı gece?

Balıkçıyı gördü balık..
Ve elinde oltasını.
İmrendi gülümseyişine,
Taklit etti nefes alışını..

Kararını verdi balık
Sakince yuttu zokayı,
Bulutları gördü,ve aldandığını
Mutluydu ölürken,bitmişti tutsaklığı..

Özkan Özdoğan

Başak

Sapsarı bir deniz önümde,
başı göğe eren başaklar.
Dertleri gün gibi bilindik!

Hep dalga dalga avarelik,
sıcağın altında zor duyulan
hışırtilı bir gevezelik.

Özkan Özdoğan

Bat-tı

Güneş battı..
ve akşamın çanları çalmaya başladı.
En sevdiği oyundur günün,
beni öldüresiye karanlıkta bırakmak.
Gölgeler silinir,
yalnızlığı büyür
yok olmaya gün sayanların.
Bütün maviler solar,
en son kızılıklar görünür ufukta,
umutlardan arta kalan..

Özkan Özdoğan

Belki

Gözlerin,
baktığın yerde değildir.
Kalbinin sevildiğin yerde
olmaması gibi.
Yolun belki de
gittiğin yerde değildir,
bu yeşil, sandığın kadar
yeşil değildir;
ve her bir yeniden başlayış,
bir önceki kadar güzel değildir.
Nedir ki kıymeti
yaşandığı kadar gerçek olmayan
sevginin..
Uzayan günlerin
bıraktığı ışık doldurmuyorsa
eğer duvarından kaldırdığın
resmin boşluğunu,
her gece ettiğin yeminlerin
kimin inanması içindir?

Özkan Özdoğan

Bi tuhaf!

Ne ateşin yakacağı
bir kuru ağaç;
ne soğğun donduracağı
bir su birikintisiyim şimdi ben..
Hep de yok bildiğim zaman,
kendi de vazgeçmiş sanki olduğundan.
Gece mi,gündüz mü,
yoksa ışıkları mı yakıp söndürüyor
biri durmadan?

Özkan Özdoğan

Bile bile

Kırlangıçlar deliyor göğü
saatlerdir...
Ben de deliyorum
gözlerimle...
Ne olduğunu arar gibi değil
Ne olduğumu bile bile..

Özkan Özdoğan

Bir de..

yosun kokusu;
alır götürür başımı
güneşli günlerin akşamında..
ağaran bulutlar,
ağını gökyüzüne atmış
yaşlı bir tekne misali..
zamansa;
koyulaşır durmadan,
yeşilden bozma ağaç gölgesi..

Özkan Özdoğan

Bu

Yeni doğmak
olsun bunun adı.
Hani senin bana yaptığından,
olağan olarak bana olan.
Olmasa olmazın,
gereğinde olup da
gerçeğe döndüğüdür bu.
Ana-yana,
üstünkörü değil;
bata-çıkı,
sabahı akşamdan sormadan
geç olmadan yaşamak!
Ne ki bu? ..
Olsa olsa,
Ol-mak.

Özkan Özdoğan

Bu Çocuklar

Bu çocuklar
ölüm tarlalarında çiçek gibi solan,
içimde boy atıyorlar
her gün biraz daha..
Ölüyorlar bir yaprak gibi,
soğuktan titremeyen elleriyle
topluyorlar gökten düşen
demir damlalarını..
Islanmıyorlar artık,
donmuyorlar ayakları yalın,
özlemiyorlar üstelik,
özlenmiyorlar,
bir dipsiz kuyuda sessizce
büyümeyi bekliyorlar..

Özkan Özdoğan

Bugünsüz Yarınlar -düzyazı-

Benim hiç bugünüm olmadı.Yarınlar için tükettim hep,içimde biriktirdiğim en güzel dizeleri.Benim hiç aşklarım da olmadı; öyle yağmurlu akşamlarda oturup ağlayacağım.Sonra; anlatacağım,yaprak üzerinde büyüyen kurtarılmışlara...

Halbuki ne kadar da nefret ederdim karanlıktan ve umutla beklemekten.

Paylaşmadım yalnızlığımı kimseyle.İçimde büyüttüm hep kendi düşlerimle.Bu yüzden belki de gökgürültüsünden korkmayışım.Bilmezler insanlar,yağmuru getirir gökgürültüsü.Yapraklar yıkanırken,benim düşlerim büyüdü ve kimsenin haberi olmazdı,zaten boş olan sokaklarda..

Kaçmayı hiç beceremedim kendimden.Hep aynı kimsesizlik oyunu,ve hep aynı kelimeler.Anlatamadım kendim olmayanlara uzaktaki kendimi.Kopamadığım sevgilerle uğraştı şiirlerim,aslında olup da yokmuş gibi görünen sevgililerle.Dizelerim gibi sevgilerim de ayrı kaldılar birbirlerinden.

Yıldızımın güldüğünü görür oldum çoğu zaman.Benim sadece bir yıldızım oldu odamı aydınlatan.Hayatın dönmesine inat o hep aynı yerinde; yanında geriye kalanların.Uzaklığın içimi ısıttığı soğuk şehirlerde bile gözüm yukarıda kalmadı,bulutlu gecelerde.

Korktuğum günlerinde yaşamanın,gitmeden dönmeyi öğrendim sevdiklerimden.Yani yalnızlığım,yıldızım ve gökgürültüsünden...

Güneşli şehir gecelerinde ise,oturdum sessiz harflerden şiirler yazdım kendime...

Özkan Özdoğan

Çiçek

ıssız yol kenarında biten
renksiz,kokusuz
bir zambak çiçeği..
ve sessiz,
tıpkı bir yaprağın düşüşü gibi.
madem,
böyle aniden açacaktın
taç yapraklım;
baharı geciktirmeyip,
yanında getirseydin..

Özkan Özdoğan

Çocuk

Hep o çocuk içindeki,
elleriyle oyan
ağaç kabuğundan gemileri..
Düştüğünde kanayan yüzünü
başaklarla silen;
kızıl bir düş gören
büyüyen buğday tanelerinde,
gözleri delice açılmış..
Koşarak rüzgara karşı,
ardındaki zamandan kaçan,
boş salıncakları sallayıp,
olmayan,
mutlu çocuklar yaratan;
elini uzatıp da
yakalamaya çalışan,
yakına yolalan güneşi..
Artık sığmasa da ayakların
parmaklıklarından düşlerinin,
büyümeyen dev bir çocuk
senin kaybolmayan gülümseyişin..

Özkan Özdoğan

Dağ`a

Yükseldikçe güneş,
can yakan bir sıcak;
ellerimizi kurutan
göz açmaya düşman densiz bir
ışıkla açılıyor sabah.
Dağlara yaslanmış bulut
kümeleri,efsane sarhoşu,
yağmur değil
hikaye yüklü omuzları.
Tozlu yol,
canına okuyor manzaranın.
Kavalın sesi,
ve bir İspanyol gezgini;
ortak oluyor sessizliğe.
Patikadan aşağı uzanıyor,
ayaklarımızın altında yokoluyor
boz renkli ırmak.
Akılda kalan
onca kalabalığından sorgusuz
soruların,
karanlığa kadar güzelliği
cehenneme çıkararak yokuşların..

'Nemrut`a'

Özkan Özdoğan

Dalga

Bir Şey mi anlatıyor
bu karanlığı kovalayan dalgalar?
Ama yok,
ne sesleri bir çığlık
ne renkleri bir deniz..
Oyunbozanlık bana ettikleri,
güneŐten kaçan bir balık.
Hem ben,
trk ıslıklayıp,
sevda haykıracaktım..
Böyle de yzlrmŐ demek
ayazda,sözlerim ıplacık.

zkan zdoğan

Deniz

saçına dokununca,
biliyorum,
ıslanacak ellerim.
gözlerim yanacak tuzundan,
ve sesim martılara karışacak.
sonunda,
denizin bile kıskanacağı
bir mavi doğacak sevgimden.

Özkan Özdoğan

Deniz`e

Bir tekne var
adına 'deniz' dediğim:
siyah, içi boş
midye kabuklarından gövdesi.
Çürümüş ellerimden
bir tazelik kalsın,
ışyan kumların üzerinden
sabah yüzüme vursun
ılık nefesinin rüzgarı diye;
turna kuşlarının gölgesi
açık maviliğinde yelkenin,
gideceğim dolmadan gözlerim,
üzümlerin rengindeyken mevsim,
gideceğim alıp voltamı..
Dünyaya bir çocuk,
bir çift göz daha getirmek için!

Özkan Özdoğan

Devrik

Aynıdır kaderi,
devrik cümleyle
devrik hayatların.
Sıra özneye gelene dek
bitmiş olur
en güzel tamlamaları yaşamanın.

Özkan Özdoğan

Döner yapraklar

Döner yapraklar
inecekler elbet yere..
DüŒer gibi değil
güneŒi doğurur gibi güne..
Ve küstürecekler karanlığı
o sessiz isyanlarıyla
Bilmiyorlar ki...
karanlık değil güneŒi yıldırır
Asıl ta kendisi karanlığın
güneŒten doğan boŒluęu batırır.

Özkan Özdoğan

Duvar

Yıkılıyor gözlerimin önünden
içimde kaybolan duvarlar.
İlk güneş yaprağı
suların içinden çavarak geliyor,
ufukta açılıyor
ve başka bir gün,
tüm yeni doğanlar gibi
ağlayarak başlıyor ilk nefesine.
Saklanan ne varsa görünmeyen yerlerde,
yağıyor üzerime günahından arınıp.
Omuzlarımda birikiyor
her arta kalan damla,
boyumu aşip sözümüz kesiştiğinde
bir kere daha ıslanıyorum
geçmişim ve bugünümle...

Özkan Özdoğan

Duygu

yaprak titremezken,
sabahın altısındaki soğuğu andıran
sesiyle
hem dűşümü böldü,
hem kendi dűşlerine sövdü.
gűlmekle ađlamanın
yasak olduğu ũlkede,
yaşattığı umuttu
pencere önlerinde yetişen sevgiler.
unuttu görünmeyen parmaklıkları
şarkıları özgürlüğu söyledi..
gözlerini güneşe çevirdi,
bulutları hiç görmedi..

Özkan Özdoğan

Düş

Gemiler vardı denizde,
tek başına,
sonsuz akar gibi
yakılmış fenerleriyle.
Eskiden olsa,
gemilerin götürdüğü
uzaklar girerdi düşüme.
Şimdi tek düşüme,
sana ait gece..

Özkan Özdoğan

Ekinoks

Dönen dünya değil de
başım bir hoşlukta salınıyor sanki.
Ay, burnumun ucuyla dans ediyor,
ayaklarımı gıdıklıyor cüce yıldızlar.
Tutanayım diyorum,
nefesimi tutuyorum şaşkınlıktan..
Bunca hay-ı huy içinde,
yine de yüzüm gözüm gülümseme!
Nereye baksam oraya koşuyor,
dans ettikçe ay
zaman içimde gidip gidip geliyor.
En uzun güne,
en uzun aylar sahip çıkıyor;
en güzelinden yıldızların
bir güzel kadın elime uzanıyor...
Dönen başım değil de
dünya bir loşluğa bürünüyor sanki.
Bulutlar rüzgarla bir oluyor,
içime yağıyor hüzünsüz yağmurlar.

Özkan Özdoğan

Ellerin

yağmura bak,
tıpkı ellerin..
ellerin de yağar böyle,
yüzümü ıslatır;
ve toprak kokar,
onca yıllık tazeliğiyle..
böyle şımarır ellerin de;
böyle alımlıdır,
sonra
ellerin de özlenir yağmur da,
ve ikisi de hasretle beklenir.
ama hepsinden öte,
yani benim gözümde;
yağmur da güzel bir kadındır,
tek başına ellerin de..

Özkan Özdoğan

Erika

Yele vuruyor saçların..
Gözümü alıyor
ve aydın bir ışık gibi
denizden yansıyor sanki adın.
Bin asırlık bir ulu çınar,
Elea`lı müzisyenler gibi vakur...
Ah Erika,
benim ebedsiz savaşımım..
Sana adandı
geleceğe küskün zamanlarım!

Özkan Özdoğan

Evreka

senin,
titreyen sözlerin vardı önce.
ağlamaklı,derdini anlatmakla..
titreyen ellerime uzanan
ellerin oldu sonra,
ellerin,
bir sağanak gibi yağan.
çok zamandır yerine koyamadığım,
Galata`da,
saçların vardı,
yine titrek bir rüzgar.

sonbahara düşmüş
bir yaprak gibi,
sevdayı düşürdün içime
sıcığında üşümekli..

Özkan Özdoğan

Firtına

Senle biz,
dağı taşı yıkacak kadar
huysuz bir fırtına yüküyle,
beraber büyüyoruz.
Ne ağaç kalıyor yakmadık,
ne korkutmadık balıkçı..
Gözüm gözünü görmüyor
bazen yağmurdan,
sesinin yerine de
ardıardına gökgürültüsü..
Bekliyoruz sonra
güneş açsa da,
kurusa açılmış yaralarımız.
Halbuki deniz yeterdi
canımı yakmaya,
her bir sözün yerine
gümüşi tuzuyla.

Özkan Özdoğan

Fundam`a

Gerçekte özgürlük,
ne aydınlık, açık havada,
ne de başını alıp gitmekte,
ya da uzakta.
İki dudağının arasında aslında
içini sızlatan zincirlerin.
Şarkı söyleyebiliyor musun;
sesinin yankısıyla
havalanıyor mu sazlıklardan kuşlar?
Seviyorsun ya,
söyledin mi sevdiğine
içinden geçenleri alçaltmadan sesini
ve sevgiyi?
Sensin o zaman
şu geçen bulut,
gemideki yelken,
rüzgarın uğultusundaki o kırmızı renk..
Sensin o uzak ülke,
düşlerindeki yalnız uyuyanların..

Özkan Özdoğan

Gecikmiş

gemici fenerleri asılı
saçlarımın geçkin uçlarında,
gözlerim acır sarısından..
sallandıkça dünya
açılır gök-yüzümde,
dalgasını geçen bir dalga boyunda
mavi beyaz durgunluklar.
neredeydin sen saka kuşu,
aklımda adını tutamadığım
erkenci mutluluğum,
perdeler kapanmadan neredeydin?
yelkovanın zembereğinde,
taşın,savaşın arasında,
bunca sesin içinde
dalsız budaksız sessizlikte,
nereye kaçsam peşimde miydin?
hep böyle sözlerim,
hiç göremediğim ama bildiğim,
soluğumda yabancıladığım,
başucuma çiçeklerini döken ağaç,
hani o ağlayan ses içimdeki
sen miydin? ..

Özkan Özdoğan

Geçiş

Yükselir sokağın boşluğu.
Soğuk daha bir üşütür.
Uykusuzluk gitmek bilmez gözlerimden.

Koşturur durur çocukluğum,
pencereme vuran ışıklardan korkar hala.
Bir yanımı boş bırakırım
-sızmaya çalışırken yalandan, bir yanım
hep kendime saklı.

Kitapların sayfaları aşınır,
başına dönmekten,
tümünün anlamdaşlığına inat...

Bulutlar denizin üzerinde dolanır,
bir ben değilim mavnaların meraklısı demek,
her şey değişir, grileşir, yağmur bile.

Sabaha kadar dar olur dünya,
daralır nefesim,
sesim kısılır.
Sen, uyursun...

Özkan Özdoğan

Gel-git

Gündüzü,geceyi
ayırdetmeden
uyuyup uyanıyorum günlerdir.
İster açık olsun gözlerim
ister kapalı
seni düşünüyorum,yanımda duruşunu..
Ve
yalnızlık,ölüm,özgürlük,
tekmili birden gidiyor bugün,
geride bir sensiz ben..
Bu,veda mı,
karşılama mı,
son mu,başlangıç mı bilmeden...

Özkan Özdoğan

Gelin

nasıl bir yağmur ki bu sevmek
sırılsıklam kavruluyorum
güneşinde.
ve
güneşin gelini olsan
ancak bu kadar
sarı bir hüznün olurdun sen..

Özkan Özdoğan

Gelme

Nefes nefeseydim,
yüzüm bile bende değil
tanınmayacak hallerde..
Gelme diyor dilin,
beni boşluğuma itiyor,
ellerinde çürüyor ellerim,
başım göğsünde değil,
kendi göğümde üşüyor..
Gelme diyor dilin,
beni rüzgarlar avutuyor..

Özkan Özdoğan

Gide

Bir pırıltıdır,güzel gün,
denizde oynaşp gözünü alan.
Bacaklarına,ellerine sırnaşan,
bahardan bozma
sarımtıran bir kedidir.
Kuşluk vaktinde,
diğer tüm sesleri susturup,
kendi şarkılarını söyleyen kırlangaçlardır.
Oyunbozan,mızımız bir çocuktur hatta;
gri bir günde,
ağlaya ağlata şehrini
sırılsıklam ıslanmaktır..
En güzeliyse,
gece ellerinin arasına alıp başını
resmederken gökyüzünü,
yarını düşünmektir,
daha güzel olacak bir başka günü...

Özkan Özdoğan

Gitme

Gitme ne olur..
Bak birazdan gün doğacak,
ve güneş bütün şehri
sarısıyla umuda boyayacak..
Gitme daha,
yoksa gazeteye basacaklar adımı,
kıyıya vurmuş bir kayığın
üzerini örttükleri sayfasına.
Duvarlara 'özgürlük' yazacaklar
beni sensiz hatırlayacaklar;
gidersen şimdi
o çok sevdiğin kuşları
her akşam acımadan vuracaklar..
Gitme,
ben neyse de,
bari kuşları öldürme..

Özkan Özdoğan

Gitmek gerek

Gitmem gerek benim,
güneşin nasıl battığını
denizin üzerinden
görmedim daha..
ve ne kayıp,
yağmurun yağdığı günlerde
ağaç sırtında uyumadım.
İlk ben olamadım
bir nehri yüzerek geçen,
bir yaban domuzuyla karşılaşmadım...
uçurumun kenarında durup
hayatla dalgamı
geçemedim ben daha..
ve buralar
bu aynılar
bu aynalar...
diyordum ki,
uyanmışım.
güneş vurmuş üstüme
yine...

Özkan Özdoğan

Göç

Durun demeye utandım
göçen leyleklere...
Durup da,
kahraman mı olsunlar
leş kargalarının memleketinde?

Özkan Özdoğan

Göğercin

Sese gelen güvercinler yetiştirdim sana..
Uçmuyorlar sanki,
göğre bir resim çiziyorlar...
Kanatlarının ucuyla tutup bir bulutu,
yüzüne benzetiyorlar-
hiç görmedikleri yüzüne.
Sırtım üzeri yatıp
gözlerimi salıveriyorum yanlarına;
bir küçük ki dünya,
bir sessiz ki konuşmayınca sen,
güvercinlerin eseri
bembeyaz dudaklarınla...
Ayaklarıma dolanıyor,
ellerimi yakalıyor saçların;
tutulmuşum fena, tutulmuşum ya,
böyle sevip, sevilmesini
kimbilir ne zaman unutmuşum? ..

Özkan Özdoğan

Gökkuşağı

Güneşle gelir gökkuşağı.
Yerin,gökle dolup taşıdığı,
baştan sona ıslak,buğulu camlarıyla
şehrin beyaza boyandığı günlerde,
yağmurun ardından,
görünür-görünmez bir
şabah yıldızı tıpkı.
İşte sen de öyle,
neredeyse yok olan düşlerime,
fırtınanın çocuklaması gibi düştün,
yedi rengin,
tümü gözlerinde.

Özkan Özdoğan

Gözyaşı

İnanma,
ağlıyor değilim,
bunlar da gözyaşı değil:
İlk damlaları bir yağmurun,
yeni doğmuş bir çocuğun
ilk yudumları..
Ölmekteki bir adamın son isteğidir;
yeşermeyi bekleyen tarlalara inen
ilk umuttur,
gökyüzüne uzanmış ellere değen
ilk mucize..
Ağlama sen şimdi de,
inanma her üzüldüğüme..
Yanaklarımdan yüzünün yansıdığı
bu yaşların her biri
benden başka bir insandır,
bir kere daha ölen
her görüldüğünde..

Özkan Özdoğan

Gün Güzeli

Nefes alıp verdikçe ben
sen açıyorsun,
adın gibi asi bir çiçek.
ve sade yağmura tutkun
yaprakların,
ben gibi bir sulusepken aşığa.
neydi ki derdin
a gün güzeli?

Özkan Özdoğan

Gün,güneş

hasretlik bitti güneşle,
toz,toprak geri geldi bugün..

camlara,kapılara koştum
bi hoşgeldin için.
yüzümü dönmeye kalmadı,
rüyada buldum kendimi..

dayanmışım sırtımı güneşe,
ayaklarım atlasta
bi sağa yıkılıyor gün,bi sola..
bir kargaşadır gidiyor
evrimin ortasında..

ölüp ölüp dirilmişim meğer,
uyandım da anladım.

Özkan Özdoğan

Güzel

güzeldir gün,
duvarın üzerinde uyuklayan bir kedi
ya da denize doğru uçan
çığlık çığığa bir martı varsa
mavi göğün altında.
bir trenin gürültüsüyle bölünüyorsa
dinlediğin şarkılar,
bir çakıl taşı ayağının altından kurtulup
yuvarlanıyorsa,
yalnızlıktan şikayet eden bir ağaç
süsleniyorsa kuşların kavgasıyla,
yorgunluğuna yenik düşüp de
gözlerini kapadığında bile
bir gökkuşağı görünüyorsa uzaktan;
güzeldir,
yaşadığına şahitlik edercesine
hızlandıysa ihtiyar zaman.

Özkan Özdoğan

Hava-Dar

Bu havalar
ya gitmeyi düşündürür adama,
ya da bir sesin
güneş kadar güzelliğini..
Bu havalar,
yüzüne yağar adamın,
ellerinden tutar;
toprak kokusuyla haber verir mevsimi.
Uçurum kenarındır,
dâlin yere değen ucudur,
içinde biten kavgadır.
Aklının uçundan geçmez böyle havalarda,
üşüteceği sıcakın
tüm soğukların yerine.

Özkan Özdoğan

Hayat` a -düzyazı-

Günden güne yitiriyoruz insanlığımızı.Akşamın kara örtüleri çekildiğinde üstümüze,kapanıp kendimize,ağlayan şiirler yazıyoruz.Yalnızca ağlamak mı yapmamız gereken,düşünmeden hiç..Sevginin tutsaklığından kurtarmış sayıp kendimizi nice mutlu şarkılar söylüyoruz bazen.Buna da yıldızlar izin vermez oluyor sonbaharlarda.

Büyüyoruz elimizde olmadan.Çocukluğun hayalleri,geçmişin düş kırıklıkları oluyor çoğu zaman.Geçmişe özlem yarası kanıyor küçük bir florya kuşunun kanadında.Eskinin yaldızlı bayram günlerinden aşırıp çocukluğu,çekiyoruz içimize bulutlara karışmış umutlarımızla...

Gülmeyi sindirmemişken içimize,hüzün denizlerinde kayboluyoruz.Hiç gelmemiş sevgiliye mektup yazarken evin koyu karanlıklarında annemiz geliyor aklımıza.Devlerin açtığı çukurlara düşüyor gözlerimizden akan yaşlar.

Ölümün masmavi çekiciliği beliriyor aynalarda.Hiç barışmamışken küskün gitmek hayata,koyuyor adama; güne alışıyoruz birdenbire.

Genç ölmüş şairlerin şiirleri çalınıyor kulağımıza mezarlıklarda çiçek koklarken.Dünyaya satışmanın katlanılmaz ağırlığı okunuyor dizelerinden veya belki de nice denizler görmüş bir yağmur damlasındaki gözlerinden.

Özkan Özdoğan

Heyula

Sırtım üşüdü...
Açınca pencereyi,
yıllardır birikmiş bir soğuk
girdi içeri.
Benmişim sanki
gardiyanı mevsimlerin;
bana birikmiş
keskin düşmanlığı...
Yetmez diye,
en koyusu bulutların,
en kuyusu karanlıkların,
birlik olmuş
tarumar etmeye akşamı.
Şimdi daha da büyür
gitmenin-dönmenin anlamı:
Nicedir özlüyorum zaten
denizle kucaklaşmayı.

Özkan Özdoğan

İkindiye müteakip

Uyumadım hala,
Uyutmadılar..
Günü karşılayacağım böyle giderse.
Karanlığa inat
bir parça aydınlık olsun diye,
açık tutuyorsam gözlerimi
ve çekmiyorsam dizginlerini sözlerimin;
karşılığı olacak elbet!
İkindiye müteakip...

Özkan Özdoğan

İlgisiz

benle ne ilgisi var dünyanın;
ne ilgisi var sözlerin,
söylenip de tutulmayan
öylesine sözlerimin.
yeminlerin ne ilgisi var düşlerle;
gidilse de görülmeyen
bensiz uzak şehirlerle..
güneşin, ayın, yıldızların,
inanılmamış rüyaların,
hatırlanmayan fotoğrafların
sevdayla ne ilgisi var?..
yalan da sahicidir,
bakmaya doyamadığın gözler de;
yalancı bahara inanan yaprakların,
bu kışla ne ilgisi var?

Özkan Özdoğan

İnci

Denize kavuşsam,
Gitsem,
Kimsenin ruhu duymaz..
Bak işte hayat,
Dökölüyor incilerim..

Özkan Özdoğan

İskele

Her dalga,
hani vapurun yorgunluğunu öven;
ve her martı,
çığlığıyla grileşmekteki denize söven...
bu şehre karışan ruhum benim.
Bak,
nasıl da çırpınıyor
bahara ermiş güneş yine..

Özkan Özdoğan

İz

Beni yalnız bırakmayın
böyle yağmurlarda..
Akıp giderim mazgallardan içeri,
sığınamam saçakların kuytusuna..
Suç olur camlara çizmek
geceleyin güneşi,
denizsiz şehirlere balıkları.
İzini bırakmak hele
hatırlanmak bir süre,
gözün göremediği renklerde,
çok değil bir baharlığına..

Özkan Özdoğan

Kahır

Trenler geliyor,
geçiyor trenler
soldan sağa,önümde
arkamda..
İnsanların işleri başında,
bekliyorlar yolcular istasyonda
yaşlanıyorlar
uzunca bir gün daha.
Peronun karşısında,
yolun hemen yanibaşında
henüz ıslak tahta sandalyeler,
elleri,ayakları sağır.
Bu trenlerin yükleri ağır,
kahır taşıyorlar gün boyu,kahır..

Özkan Özdoğan

Kalan

Sen sanıyorsun ki,
gittiğinde sen,
gitmiş olur dudakların..
İzin kalır,tadın kalır..
Aklım kalır...
Güzel bir kış gününden aşırılmış
bir gülümseyiş kalır
yüzümde..
Güneş gider,
bulutlar gider ardından;
deniz kalır,
mutluluk kalır...

Özkan Özdoğan

Karanlık

gece biter diye korkuyorsam
boşuna değil.
her akşam vurup gözlerimi uzağa
gelişine mumlar yakıyorum ama,
mumlardan hızlı eriyor
karanlık.
'sen' gibi de değil,
habersiz üstelik...

Özkan Özdoğan

Kar-kış-kıyamet

Bu soğukta titreyen çocuklar,
üzerini kar bürümüş ağaç,
ve sırtında çuvalıyla ihtiyar adam,
hepsi gölgem benim.
Deniz donacak diye haykırıyor
dizlerim..
Donacak deniz,
dönecek hava,
sonra kuşlar da dönecek..
Varsın ben olmadan kopsun kıyamet.

Özkan Özdoğan

Kelebek

Ne mr Şey Şu aşk!
İlâhi ben,
döndüm-dneldim de,
bir çiçeğe aldanıp,
canâna, cânı lâl`u-zâr ettim
Çiçeğin saklanan gzelliğince.
Yanisi: Susulur mu hiç,
kırlar binbir renk diye?
Ses verdikçe coŐar da kavruk edâ,
kanatlanır kelebek olur,
korkarım uçup gider
düŐürmez başını yine omzuma...

zkan zdoğan

Kendimi Bitireceğim

kendimi bitireceğim,
az kaldı..
yiye yiye bu dişe gelmez,
para etmez canımı
kurtulacağım hepinizden ki;
kına yakarsınız gözlerinize..

çare yok;
söz geçiremediğime göre bu çokluğa,
katlanacağım yokluğa...

Özkan Özdoğan

Kertenkele

Güneşin ortasında,
altında değil, tam alnında
kuruyan bir kertenkele gibiyim.
Ne yana kaçsam
yakıyor ayaklarımı bu kızgın
asfalt denizi..
Ve öyle bir kuyruk acısı ki
yerine yenisi gelmeyecekmiş gibi.

Özkan Özdoğan

Kesekağıdı

yıldızlar yağar oldu
uykudayken üstüme..
güneşin ışıkları dolmadan
karanlıkların arasındaki boşluklara,
gözyaşlarımı silemem
ve ihanet edemem sabaha.
yıldızların en sönük olanını
kendime saklayıp,
iyilerinden güneşler yapmam lazım daha...

Özkan Özdoğan

Kış-t-lama

Kar yağacak..
Besbelli göğün çivite çanak tutmasından.
Ki bu,öyle bir bulut sağanağı
memleket taşır dağların ötesinden.

Soğuk yüzüme vuracak..
Yardan gelen kötü söz misali.
Ve işte,perdeler kımıldadı
Isıtacak geceyi ellerinin hayali.

Özkan Özdoğan

Kızılık

Suskunluğuma çare bir şeyler
vardır elbet
bu kızılıklarda.
Boşuna değil güneşin sabah-akşam
gökyüzünün kanına girmesi.
Belki şimdi değil,
yakın da değil;
ama, çok sürmez
çığlık çığığa yüreklerin
ayaklanması.

Başladı bile şiirleri
umut sürüklemeye oradan oraya.
Görmüyor mu sanıyorlar
diğer suskun şairleri?
Bilmek yetmez,
elbet anlatmak gerek
yaşanması gereken masalı..

Özkan Özdoğan

Liman

bulutlara aldanıp da
yağmur olma çocuk..
bil ki üzerine düştüğün yaprak
her an yeşil değil..
toprağa sarılıp da,
filizlenme sakın..
dallarını sana uzatan ağaç,
güneşe varan yol değil..
gözünün yaşını saklayıp da,
yalnız kalma çocuk..
gör ki sesini yankılayan
her dağ sensiz değil..
elleri üşüyen de,
üşüten de yakın..
dalgalanıp durulan deniz,
senin gibi liman değil..

Özkan Özdoğan

Marmara

Ohh! dedim
içime çektim göğün üzerine uzanan
marmaranın yeşilliğini
iyi oldu geldiğimiz dedim
görmüyordum denizi bayağıdır..
bakıyordum,
ama görmüyordum.

Özkan Özdoğan

Martı

İyot sarhoşu
bir martı geldi pencereme...
Seni sordum ben de..
Ne konuşulur ki bir martıyla
şiiir ve şehirden başka?
Sen ki,
şiiirisin bu şehrin...

Özkan Özdoğan

Mavinin Delisi

sesime vuran dalganın
öte yanından geldi
mavinin delisi.
ve ne güzel ölümmüş ki
bu yalnızlık;
denizi bile vazgeçirmiş
kıyıların en güzelinden..
şimdi
gün ışığı dalgalarını
gömmüş sulara,
bekliyor lodosun
poyraz olmasını..

Özkan Özdoğan

Metamorfoz

Sesler boğuşuyor.
Yeryüzü,
yerinden sıkılmışçasına
atılıyor kollarına
beyaz taçlı kraliçesinin.
Fırrr--döndü!
Bileniyor yaşlı dişlileri
zamanın;
sahi,
en son ne zaman vurmuştu
saat onikiyi?
Gölünecek halimizle
geleceğimiz
sıradan,boş bir müsvedde...

Özkan Özdoğan

Mutluluk

ben, hep güldüm ama
hiç mutlu olmamışım.
şaşkınlığına ver çocukluğumun,
zamansız, yersiz öpüşlerimi..

Özkan Özdoğan

Nazire

Yıldızlar
bu gece yağmayın sakın
kalkıp gideceğim diye...
Belki siz
-göremediğinizden olacak-
beni yalnız sanıyorsunuz bu gemide.
Ama
biz daha fazlayız
sizin olduğunuzdan
ve sandığınızdan.
Işığımız da
yetecek elbet bir gün
karanlığa isyan etmeye.
Belki ben
okşayamayacağım
inanmış yüzleri,
yine de varlığımın hatrına
yakacağım bu ateşi.

Özkan Özdoğan

Ne ki

ne bir hastalık halidir aşk,
ne de kör bir tutkunun
köleliği..
bir yudum suyla
susuzluğunu gidermek,
bir parça ekmekle
doymaktır ömrün yettiğinde...
ve bir akşama küfürdür
ağız dolusu.
sabah karşı uyanıp,
hemen yollara sarılmaktır
zulüm de olsa direnen gözlerine.
bir çorbanın tuzundadır tadı,
söylenmemiş bir cümlenin
dile gelmesinde.
bazen bir nefretin sahnesindedir,
bazen de sessizliğin en dibinde.
ellerinin, gözlerinin yetmediğine
sarılmaktır,
sarılmanın en güzel halinde..
başıboş, delidolu, adı konmamış
bir gemiye binmektir aşk,
yolcusu, limanı bilinmese de.

Özkan Özdoğan

Nevbahar

su birikintisine iştahla dalıp,
baharı müjdeleyen
şu pervasız iskete kuşuna bak hele..
nasıl da güneş saçıyor kanatları! ..
böyle tadılırmış hayat demek..
bir isketenin kanadında göreceğimiz varmış
nevbaharın güzelliğini..

zkan zdoğan

Nisan

Yağmura kesti yine hava..
Islak pırıltıların içinden
bir el uzanıyor yüzüme..
Nasıl da çocuk,
nasıl da sevdalı dokunuşu..
Alıyorum eli avuçlarıma,
sımsıcak bulutlar sarıyor dört yanımızı,
yaklaşıyor elini uzatan,
toprak rengi gözleri görünüyor önce,
ardından susuz,çatlamış dudakları..
Sarıyorum muhtaç bedeninden;
uçsuz bucaksız bir orman oluyorum gözlerinde;
ve yapraklarımın duasıyla getiriyorum
gecikmiş yağmuru güzelliğine..

Özkan Özdoğan

Oğlum`a

Sen, oğlum Deniz,
dağa doğamadan anandan üryan
doğuruyorsun bana güneşleri..
Ala kor bir kuşamız ama biz
balmumundan gözlerimizle,
aramıyoruz aydınlığı,
dalıyoruz boşluklara;
çağıran seslere, ağlayan içlerimize
aldırmadan kapılıyorz bilinçsiz ereklere..
Sen, sen ol oğlum Deniz,
dört açılın gözlerin, yüreğın
yaşamının her deminde..
Sevmeyi de bil hayatı
uğruna savaşmayı da,
ola ki büyürsen yanılıp
günün birinde...

Özkan Özdoğan

Okyanus

En son
seni balık ağlarından çekip
çıkardığımı hatırlıyorum..
Şaşkınlıkla,
biraz da isteyerek
maviye atmıştın hani kendini..
Kırılan güneş ışığı
yolunu şaşırtıp da
çekmeseydi seni açığa
nasıl bulurduk birbirimizi?
Pul pul olmuş gözlerinle
tuz yarası ellerinle,
uzanıp beni de çekivermiş,
ortak etmişsin meğer
soluksuz bir derinliğe...
Saçlarım yosun
gözlerim deniztaşı şimdi,
ve ben bir damlasıyım
'sen' dediğim
bu koskoca okyanusun..

Özkan Özdoğan

Oyun

Bütün oyunu buymuş
hayat denen köhne katibin.
İlle de,
en hazırlıksız anına çekmek
ipin ucundaki kuklayı.
Ve işte büyük sahneden
payımıza düşen,
tekdüze seyirlik,
tek ve yalnız perde!
Çalınmazdı kapımız yoksa,
hoş görüldük belli ki ölüme..

Özkan Özdoğan

Ölümüm

Onlar sevmezler ölümün lafını bile,
oysa ben ölüyorum ölüm için.
Sisle dolar etraf,
göz sevmeyi görmez olur.
Umutsuzluk çöker
söylediğin türkülere..
Ne el bulunur çekip alan,
ne de üzerine uzanır sıcak bir gölge.
Kar gelir, kar gider;
yağmur yağar, güneş doğar,
yine de kalkamazsın yerinden.
Sabırsız sesler zamanla susar,
boşluğun gitgide büyür,
düşersin yıldızlara doğru.
İşte o zaman anlarsın
tek başına ve ölmekte olduğunu..
Onlar sevmezler ölümün lafını bile,
oysa bu soğukta ben
ölüyorum ölüm için.

Kış` 2002

Özkan Özdoğan

Öte

Gece sabaha kavuşurken,
uzayan bir gölge olur varlığın,
güneş yükselirken küçülür
sıcağın en korunda
kaybolursun ayaklar altında.
Akşama varmadan uzayan halin
aldatır içine saldığı mutlulukla,
oysa karanlık yakındır
görünmez göze;
içine dolar da silinmez,
öyle her yanındadır içinden öte..

Özkan Özdoğan

Öyle ki

bilmediğim şeyler söyleyin bana,
öyle ki;
bildiğim ne varsa yavan gelsin.
şaşırdığım yağmurlara bile
şaşmaz olayım,
gittiğim yolların sonunda
kendimi başladığım yere
dönmüş sayayım.

bana öyle bir şey deyin ki,
gözlerim sonsuzluğa kapanırken
aklımda sadece o kalsın;
gözlerimi yuvalarına
hasret bıraksın dilinizden dökülenler.

duymadığım şeyler söyleyin bana,
hiç işitilmemiş,
hiç söylenmemiş olsun hatta.
izini kaybetmişler bile duyunca
dönsün yollarından,
hep yerinde kalsın..

Özkan Özdoğan

Özgürlük

Yalnız kalmak özgürlükse;
ve yalnız
ölünce özgür olunuyorsa
bu ayak üstü düzende,
ben öldüm dostlarım
başımız sağ olsun!

Özkan Özdoğan

Perde

kalk..
kalk da,
aç perdeleri..
güneş girsin
hücrene.
parmaklık ardından
konuşmak kadar
zor değil
yaşamak dışarda..
belki de
ölmek daha kolay sadece..
ona da canım minnet,
gömülmediğim sürece...

Özkan Özdoğan

Pervaz

Damlalar kesiyor yüzümü,
yanaklarımın alı al..
Sokağın köşesinde bir olup hepsi
akıp gidiyorlar!
Yok sanki kan ağlayan,
içini döküp-
içip içip sabahtan
akşama doğru sızana dek
buğulanan, buharlaşan
artlarından..
Gidedursun onlar,
yeter bana aralanan bir perde,
ya da damlara konan kuşlar..

Özkan Özdoğan

Pupa

Rüzgar,
bizden yana bu sabah!
Keş-mi-keş havadan arta kalan
ne varsa,
ciğerlerimizle bayramlaşıyor.
Ben ki,
ağızma sürmezdim
bu gökyüzü denen mereti..
Görmeseydim
her keresinde iç çekişimin,
biraz daha aydınlanan mavileri! .

Özkan Özdoğan

Rüya

sana dokunmak,
sevdiğimi tekrarlamak,
güzel bir rüyanın her gün,
gözlerim açıkken de
devam etmesi gibi...
ve ben bu rüyayı
gerçeğim sayıyorum artık,
sonsuz uykumdaki..

Özkan Özdoğan

S` Alfabe

Neden ilkin A'yı öğretirler
Eğilmemiş fidanlara?
Oysa `S' ile başlamalı
Alfabe,
Sevmeyi öğretmeli önce
Sevmekten konuşabilmeyi,
Ve sevdiğine yazabilmeyi dilediğince.

Küçük `Emre'ye

Özkan Özdoğan

Sağ`nak

Yağmur,şakaklarımda..
süzülen taneleriyle taşıyor,
göğsüme indiriyor
balık pullarıyla süslü,
hint kınası kokan,
okyanusun çocuklarını..
bayram yeri şimdi,
sağdan sola,yukardan aşağı ya,
çığlık çığlığa ötem berim! ..
biteviye bir sağ`nağı
iyiye yormak gerek
geceyi gündüzü karıştırmadan;
hele ki tuzu yakmıyorsa,
ağlatmıyorsa uzaktan gelen
davetsiz kaçakları..

Özkan Özdoğan

Sarhoş

limanda boğulmuş sarhoş kayıkçı..
yağmura da aldırmadan
yıkıyor dümeni
tuzlu cezasına fırtınanın..
çipil çipil olmuş
tek göz viranelerine çevirip yüzünü
kısır adaların,
alaşağı ediyor denizi,
açıyor ellerini yakalamak ister gibi güneşi..
savrulsa ıssıza ne olur şimdi
başında dönen alıcı kuşlara aldırmadan
ne olur boşverip savrulmasa?

Özkan Özdoğan

Savaş

Bol yıldızlı ülkenin
padişahını dinlediğimden beri
Çıkmıyor üzerimden
kan kokusu..
Kan içiyorum sanki,
kan işiyorum...
Ve savaşın adını andığımdan beri
kana kana su bile içemiyorum.

Özkan Özdoğan

Serçe

dokunmak sana,
gökte fırtınaya yakalanmış,
kanadı kırık bir serçenin,
umutla yağmura tutunmasıdır.
ve düşmesidir,
sesinle ıslanmış umutlarını
bırakmadan,ölesiye.

Özkan Özdoğan

Sığır sürüsü

yaşayacak ülke bulmak
kolaydır elbet,
bir sığır sürüsü için..
şüphesiz
bir o kadar zordur,
yaşanacak bir ülke yaratmak...

Özkan Özdoğan

Sır

Biliyorum artık, ama söylemem..
Denizin maviliğini,
kuşların kanadındaki güneşin parıltısını,
nereden geldiğini rüzgarın,
hangi dağdaki çiçeğin nasıl koktuğunu
doğarken günün serinliği..
Sesine uyandığım
yaprakların hışırtısını,
gözümü kapadığımda
aklımdan geçen gemilerin rengini..
Biliyorum ya, imkanı yok söylemem
hem sır değil ki bu,
siz de sevin bir güzel kadını..

Özkan Özdoğan

Sirkeci

Yüzünü güneşe dönen çocuk
Başka işi yokmuş gibi
Kargalarla kahvaltıya gelmiş
Sirkeci`ye..
Ve bir ölüm yoksunluğu dolanıyor
Yeni Cami`nin orada.
Öylesine bir ilkyaz
güzün ortasında...

Özkan Özdoğan

Sis

başını yere eğmesi gibi
insanın,
gökyüzü de eğilmiş sanki
bütün bir şehrin üstüne.
ağladığını görmesin diye
deniz,
bulutlar yağdırmış geceden
balıkçıların gözlerine.

Özkan Özdoğan

Soğuk

İliklerime işliyor
bu olmaz olsun çöl soğuşu.
Sesten,sözden yorgun
bu mahkum bedene
hiç mi içi titremez
bir kerecik olsun?

Özkan Özdoğan

Sokak

Bak Şimdi,
soğuğu da hissetmez oldum.
Ne bi belaymıŐ meğer
ardımsıra yükselen ay!
Adımlarımı sayıyor,
nefesim zaten tutuk..

Özkan Özdoğan

Sonbahar

Güzeldir özlemek bu mevsimi,
uğruna döktüğün gözyaşlarıyla
kadınlara benzer,
ağaç gölgelerinde aklına düşen
ve yaprak yaprak dökülen aklından
sararmadan düşlerin,
zamanı gelmeden..
Çıplak bir ormanda,
ellerin toprağın renginde,
yapayalnız bulursun kendini,
griye dönünce gökyüzü
ve göçmen kuşlar gittiğinde..

Özkan Özdoğan

S-ss-z

Bilinir, bilinmez kıymetin,
adin ağza alınmaz.
Şarkılarla hatırlanmaz
güneşi artık aramaz,
uykuna kalmaz hayalin
olur olmadık güler ağlarsın.
Yabancıya gitmez günlerin,
sensin gölgendeki adam;
pencereye buğulanır sözlerin,
silinir,
kendini özlemediğin kadar yalnızsın.

Özkan Özdoğan

Susadıkça

Gece su içmeye kalkarım diye
bir bardak duruyor
yatağın başında...
Şiir yazmaya kalkışırım
diye de
resmini koyuyorum
bardağın yanına...
Susadıkça artık
seni düşünüyorum

Özkan Özdoğan

Şahit

ne çok yıldızla donanmış gece.
hepsi de,
şahitlik edercesine seni sevdiğime,
beyazlara bürünmüşler
gelinlerini anımsatmak için
aşk meleklerinin.

Özkan Özdoğan

Şairin iyisi

Dün iki kez
bugünü de sayarsak
tam dört kez
ölümü düşündüm,ölmeyi değil!
Ağaçların ölüsü makbul
yakmak için...
Şairlerinse dirisi.

Özkan Özdoğan

Şiir

sen,
'istemem' dedin ama,
ben,
oturup,durup,
şiiirler okudum resmine
gün bitinceye dek..
arkamda dünya,
dönüp durmada,bana inat...
sanki,
bir kör dolanmış sağanakta..
öyle şaşkın
ve sırsıklam çıktım dışarı;
yağmur,
sonradan başladı..

Özkan Özdoğan

Tavuk

Nazım okuyorum
körlüğe razı oluşunu
uğruna davasının

kalabalık çırpınıyor dışarıda
elleri çırpınıyor
elleri tam tavuk kanadı

tıpkı bir tavuk gibi düşünüyorlar üstelik
kümesin dışı ykmuş gibi
yem atılmadığı sürece

zkan zdoğan

Toprak

Toprak! ..
Binbir çeşit
gölgeyle donanmış yer.

Su düşse,
devrişir mi ademler
büyümüş gözleriyle
anlar olmuş güzelliklere? ..

Özkan Özdoğan

Tükenmez

Kim koymuşsa bu adı
mürekkepten mürekkep
başı bozuk kalemlere,
haksızlık etmiş
sevmeyi iş edinen yarime.
Hem tükenmeze
dil de para etmez
bitmenin yeri geldiğinde.

Özkan Özdoğan

Uç-Uç

Kanatlanmak üzere,
işte,tut,yoksa
uçtu uçacak! ..
Gözünü kapayıp da sen
açana kadar,
çoktan,
sana en uzak yere
yolu yarılamiş olacak..
Arkasına bakmayacak,
geri dönmeyecek
ve biliyorsun
senin kadar üzölmeyecek.
Uzat elini;
-zaman ölüml-
yakala şimdi,tut,
yoksa gidecek!

Özkan Özdoğan

Uzaktan

gürültüsünü duyuyor musun
düşen kar tanelerinin?
yedi kat zindandaki bulutları es geçip,
ağaçların gölgesinde uyuyakalıp,
sana yaptığım yıldızları
gizlice uykuna alıyor musun?
sesimi duyar gibi olup da
elini boşluğa uzatıyor,
ağlamayı yine unutuyor musun?

Özkan Özdoğan

Vakit

Durun..
biraz bekleyin.
Aceleniz mi olacak sanki,
laf benimki de.
Şu saati kurayım saat 7`ye,
kağıtlar dağılmış,
onları toplayayım..
Kedi neyse ne hadi,
başının çaresine bakar ama,
kuşlara ekmekleri
mutlaka ıslatıp bırakmalıyım..
Saçlarımı tarasam mı,
hem sonra ne giymeli?
Pabuçlarım boyalı, o tamam,
ilaçlarımı da aldım eksiksiz.
Gözlerim açık mı kalsa,
kapatmasam olmaz mı?
Bir yanlışlık
yok değil mi, bu işte,
yani siz gerçekten de
benim için mi geldiniz? ..
Ne bileyim ben
nasıl davranmalı şimdi,
önceden çok gördüm ama
nasıl ölünür bilmem ki..

Özkan Özdoğan

Var-Yok

İnanılır bir var olma değildir,
gölgesini taşların üzerine düşüremeyen
ellerinin yerini almış düşünceleri,
koyu renkteki saçları,
tozdan,soğuktan griye dönmüş yüzüyle
ayakta durmayan çalışan adamın
gözdeki yansıması..
Yakınından geçen,
bilinmeyen yerlerin toprağına basmış
yorgunluk tatmamış ayak sesleri
çevirir etrafını,
alıcı kuşlar gibi dönerler
götürmek istediklerinin ümidiyle..
Uzar gider bir yol arkasında,
ve üzerine düşer
ölümünü gizler sakındığı hüzünler.

Özkan Özdoğan

Vira!

Vira reis,
aç ellerini rüzgara;
avuçlarından dökülen ışık,
bizi alıp götürecek
bu kırık maviliğin üzerinden..
Yelkenin yelken değil,
çırpınan
kanatlı bir balık..
Seslerin soluğu kesikken,
konduların gözleri açılmamışken,
davran hele de
ağlara dolanmadan gün,
varalım geldiğimiz yere,
yolumuz yol değil bugün bizim
yolumuz çok uzun...

Özkan Özdoğan

Ya

Gözlerimi açarsam
gidecek misin?
Beni yine
karanlığa terk edip,
sesimi soluğumu kesip,
-hani denizimizin yerine-
ölüme gün doğuracak mısın?
Yosun kokan
ellerini yüzümden çekip,
gözlerimi çorak bırakıp,
başka şehirlere yağmur olacak mısın?
Düşüm bir gün,
sen de bitecek misin?

Özkan Özdoğan

Yağmur

Nasıl dayanırdım ağlamana?
Gökyüzü oluverip hemen,
İndirirdim en güzel yağmurlarımı,
Görünmesin diye gözyaşların.
Sonra sen susardın,
Ben yağardım..

Özkan Özdoğan

Yama

bir ağacın köklerini
seksen yıllık toprağından ayırmak,
bir nehrin yatağına
tüm şehrin kirini boşaltmak gibi.
bir piramidin taşlarını
en dibinden oynatmak,
bir kuşun kanadını
acımadan kırıp atmak gibi.
gözyaşlarıma bakıp da
ne olur öldürme beni.
ezelden yamalı kalbim
öyle bi söküldü ki..

Özkan Özdoğan

Yarım Şiir

her akşam
bir dakikalığına kararıyor ortalık..
düdükler çınlıyor,
kornalar çalıyor,
bir kıyamet sofası sanki sokak..
yandaki yeni doğmuş bebe de
ağlıyor haliyle..

Özkan Özdoğan

Yeşil

Bak yine saçlarına benzettim
yağmuru...
ve işte yeşile çalıyor
gözlerimin camdaki yansıması.
Ben değilim yalnız bu kez,
şehirdir benim hüznümlle ağlayan.

Özkan Özdoğan

Yol

Uzaktadır bazen yakınlık,
dağlara vurur gölgen..
Elinde kırık bir ayna,
adım adım erir günler,
güz kışlamaz
varmaz mevsim bahara..
Ateşler söner gecede,
rüzgar diner durulur,
soğuk soluğunu keser..
Görünmez eldeki avuçtaki de
ki aslında yakındadır uzaklık..

Özkan Özdoğan

Yosun

denizden uzakta bile
hatırlamak seni,
yosun kokuyor
Ege`nin
açık sabahları gibi.

Özkan Özdoğan

Zaman

Akşamı geçeli vakit çok olmuş;
saate bakmayalı gibi.
Telaşla örtülü üzerim,
griye çalan alelade bir siyah-
günlerin ardındaki tortu aklımda.
Sayılır mı hayat
güneşi görmeden de;
gün gelir de
mevsimler yerine konur mu
insan zamana inanınca? ..
Şapkanı astığında alışıldık
her zamanki yerine,
görürsün takvim yaprağının düştüğünü,
perdenin aralık kaldığını,
anlarsın neden uğuldadığını rüzgarın,
gece uyuyamadığında..
Bilirsin zaten sen
yalnız gidilir bazı yollara.

Özkan Özdoğan

Zincir

Savaşa hayır;
diye bağırıyor Beyazıt Meydanı.
Kaldırım taşları sökülüyor yerinden,
minareler eğiliyor,
ağaçlar yanıyor,
ve bulutlar dönüyor başları üzerinde
o binlerin..
Onbinlerin..
Sesleri vuruyor
çelikten ölümün demine..
Gözleri kamaşıyor hainlerin,
kan tutan elleri uyuşuyor...
Geç kalıyor çünkü
zincirin başındaki halka hedefine...

Özkan Özdoğan

Zor

zor mu sanıyorsun ölümü,
bir uçurumdan düşmenin
ya da bir dağın altında kalmanın
ne kolay olduğunu bilmez misin?
aldığın nefeslerin
toplasan tek bir nefes ettiğini,
güneşin altında gölgelerin bittiğini,
rüyalara gelirken
gerçeklerin eridiğini
nasıl da farkedemedin.
zor mu sanıyorsun ölümü;
gittiğin yolların sonu olmadığını,
demek hiç görmedin..

Özkan Özdoğan